DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)
af 10. maj 2001 *

I sag C-345/00 P,

Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Paris (Frankrig),

Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab), Paris,

Est Distribution Biogam SARL, Château-Salins (Frankrig),

ved avocat D. Leermakers og solicitor C. Hatton, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

angående appel af kendelse afsagt den 11. juli 2000 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2893), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

* Processprog: fransk.

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved F. Anton og J. Monteiro, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne M. Wathelet, D.A.O. Edward (refererende dommer), S. von Bahr og C.W.A. Timmermans,

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 19. september 2000 har Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (herefter »FNAB«), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (herefter »Setrab«) og Est Distribution Biogam SARL (herefter »Biogam«) i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af den kendelse, som Retten i Første Instans afsagde den 11. juli 2000 i sag T-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 2893, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste deres søgsmål om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 1804/1999 af 19. juli 1999 om indføjelse af bestemmelser om animalsk produktion i forordning (EØF) nr. 2092/91 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 222, s. 1).

Retsforskrifter

2 Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91 af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 198, s. 1) forbyder, at der henvises til den økologiske produktionsmetode i mærkningen og reklamen for landbrugsprodukter og

levnedsmidler, der ikke er fremstillet efter de bestemmelser om produktion, som er fastsat i den nævnte forordning.

3 Angivelser i mærkningen, reklamen eller handelsdokumenterne, der af forbrugeren betragtes som en henvisning til økologisk produktionsmetode, er i henhold til forordning nr. 2092/91 forbeholdt produkter, der er fremstillet i overensstemmelse med den nævnte forordning.

4 Forordning nr. 2092/91 fandt oprindelig udelukkende anvendelse på vegetabilske produkter og produkter af vegetabilsk oprindelse. Forordningens anvendelsesområde er efterfølgende blevet udvidet ved forordning nr. 1804/1999. Forordning nr. 2092/91 finder herefter anvendelse på produktion af såvel vegetabilsk som animalsk oprindelse.

5 I artikel 2 i forordning nr. 2092/91, som ændret, bestemmes:

»I denne forordning anses et produkt for at være forsynet med angivelser, der henviser til den økologiske produktionsmetode, når produktet, dets ingredienser eller fodermidler i mærkningen, reklamen eller handelsdokumenterne er beskrevet med angivelser, der normalt anvendes i hver enkelt medlemsstat, og som lader køberen formode, at produktet, dets ingredienser eller fodermidler er fremstillet efter de i artikel 6 anførte produktionsregler og navnlig med følgende betegnelser eller gængse deraf afledte ord (såsom bio, øko osv.) eller forkortelser, alene eller sammensat, medmindre disse ikke anvendes for landbrugsprodukter i levnedsmidler eller fodermidler eller tydeligvis ikke har nogen forbindelse med produktionsmetoden:

[...]

— på dansk: økologisk

[...]«

6 Det fremgår af 27. betragtning til forordning nr. 1804/1999, at Rådet fandt det nødvendigt at fastsætte en overgangsperiode »for at give varemærkeindehavere mulighed for at tilpasse deres produktion til kravene til økologisk landbrug«.

7 Derfor fastsætter artikel 1, nr. 7, i forordning nr. 1804/1999 (herefter »den omtvistede bestemmelse«):

»I artikel 5 [i forordning nr. 2092/91] indsættes følgende stykke:

'3a. Uanset stk. 1, 2 og 3 kan varemærker, der er forsynet med en angivelse som omhandlet i artikel 2, fortsat benyttes indtil den 1. juli 2006 i mærkning af og reklame for produkter, der ikke opfylder denne forordning, såfremt:

— varemærket er ansøgt registreret inden den 22. juli 1991 — i Finland, Østrig og Sverige inden den 1. januar 1995 — og er i overensstemmelse med Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, og

— varemærket altid er forsynet med en tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet i overensstemmelse med økologisk produktionsmetode som fastsat i denne forordning.'«

Sagens forløb ved Retten

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. november 1999 anlagde sagsøgerne i medfør af artikel 230, stk. 4, EF sag med påstand om annullation af undtagelsen ifølge den omtvistede bestemmelse.

9 Sagsøgerne gjorde til støtte for påstanden gældende, at produkter, der kaldes »øko«, selv om de ikke hidrører fra økologisk landbrug, som følge af den omtvistede bestemmelse, i forbrugernes øjne bliver substituerende produkter i forhold til rigtige økologiske produkter. Den omtvistede bestemmelse åbner således adgang til at tilrane sig kunder, der køber økologiske produkter.

10 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 21. januar 2000 påstod Rådet sagen afvist i medfør af artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Den 3. april 2000 indgav sagsøgerne indlæg om afvisningspåstanden.

11 Ved den appellerede kendelse tog Retten afvisningspåstanden til følge og afviste således sagen.

Den appellerede kendelse

12 Efter at Retten i den appellerede kendelses præmis 32 først havde bemærket, at artikel 230, stk. 4, EF ifølge fast retspraksis giver private ret til at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt, og at afgørelsen af, hvorvidt der foreligger en forordning eller en beslutning beror på, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ej, fastslog den i den appellerede kendelses præmis 34, at forordning nr. 1804/1999 indeholder bestemmelser af almengyldig karakter, der finder anvendelse på samtlige berørte erhvervsdrivende, og som bl.a. vedrører produkter af animalsk oprindelse, der er fremstillet efter en økologisk produktionsmetode.

13 Retten konkluderede i den appellerede kendelses præmis 35, at den omhandlede forordning som følge af sin almengyldighed havde retsanordnende karakter og ikke var en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF.

14 For så vidt angik sagsøgernes argument om, at den omtvistede bestemmelse er en individuel beslutning, eftersom alene én virksomhed kan drage fordel af den undtagelse, der er indeholdt i bestemmelsen, bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 37, at den omtvistede bestemmelse indeholder en midlertidig undtagelse til det princip, at kun produkter, der er fremstillet efter den økologiske produktionsmetode i henhold til forordning nr. 2091/92, som ændret, kan forsynes med angivelser, der henviser hertil. Henset til omfanget af og betingelserne for anvendelsen af denne undtagelse fastslog Retten i den

appellerede kendelses præmis 38, at undtagelsen finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for en gruppe varemærkeindehavere beskrevet generelt og abstrakt. Retten konkluderede, at den omhandlede midlertidige undtagelse skal anses for at indgå som et led i de pågældende bestemmelser som helhed og dermed for omfattet af deres generelle karakter.

15 Hvad angik sagsøgernes argument om, at alene selskabet Danone kan drage fordel af undtagelsen efter den omtvistede bestemmelse, bemærkede Retten i den appellerede kendelses præmis 39, at en retsakt ikke mister sin retsanordnende karakter, fordi det er muligt at fastlægge identiteten af de retssubjekter, som den finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive eller faktisk retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål. I øvrigt forkastede Retten dette argument, der ansås for støttet på en urigtig opfattelse af de faktiske omstændigheder.

16 Retten foretog herefter en prøvelse af, om sagsøgerne, på trods af den omtvistede bestemmelses almengyldighed, alligevel kunne anses for at være umiddelbart og individuelt berørt heraf. Herved fandt Retten i den appellerede kendelses præmis 45, at sagsøgerne ikke havde godtgjort, at Biogam samt medlemmerne af FNAB og Setrab rammes af den omtvistede bestemmelse på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre.

17 I den appellerede kendelses præmis 47 og 48 forkastede Retten sagsøgernes argument om, at den omtvistede bestemmelse svækker deres eller deres medlemmers konkurrencemæssige stilling, idet den som begrundelse henviste til, at selskabet Danone allerede før vedtagelsen af forordning nr. 1804/1999 solgte yoghurt under varemærket »Bio«, således at den omtvistede bestemmelse blot opretholder denne situation indtil senest den 1. juli 2006, og at den pågældende bestemmelse fastsætter, at »varemærket altid [skal være] forsynet med en tydelig, fremtrædende og letlæselig angivelse af, at produkterne ikke er fremstillet i overensstemmelse med økologisk produktionsmetode som fastsat i [forordning nr. 2092/91]«.

18 Retten tilføjede i den appellerede kendelses præmis 49, at selv om den omtvistede bestemmelse havde påvirket sagsøgernes eller deres medlemmers konkurrencemæssige stilling væsentligt, ville denne omstændighed ikke kunne adskille dem fra alle andre aktive erhvervsdrivende på markedet for økologiske produkter, eftersom den omtvistede bestemmelse kun vedrører Biogam samt FNAB's og Setrab's medlemmer på grund af deres objektive status som aktive erhvervsdrivende på dette marked på samme måde som alle andre aktive EF-erhvervsdrivende på nævnte marked.

19 Endelig forkastede Retten, i den appellerede kendelses præmis 53-56, sagsøgernes argument om, at FNAB var individuelt berørt som følge af, at selskabets forhandlingsstilling som part var blevet påvirket af den omtvistede bestemmelse. Herved udtalte Retten i den appellerede kendelses præmis 55, at forordning nr. 1804/1999 var blevet udarbejdet og vedtaget af Rådet på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg. Selv om FNAB havde tilstillet fællesskabsmyndighederne og de franske myndigheder rapporter under den procedure, der førte til vedtagelsen af forordningen, kunne alene de ovennævnte fællesskabsinstitutioner ifølge Retten anses for at have deltaget i denne procedure.

Appellen

20 Under appellen har appellanterne nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Det fastslås, at appellanterne ved søgsmål kan påstå forordning nr. 1804/1999 delvis annulleret.

— Der gives appellanterne adgang til at støtte ret på deres tidligere skriftlige indlæg.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger såvel i første instans som i appelsagen.

21 Til støtte for appellen har appellanterne gjort gældende, at Retten af egen drift burde have tiltrådt anbringendet om, at Rådet havde tilsidesat væsentlige formforskrifter, og at den omtvistede bestemmelse har karakter af en beslutning, der berører dem individuelt som omhandlet i Domstolens praksis.

22 Appellanterne har for det første gjort gældende, at tilsidesættelsen af de væsentlige formforskrifter, der fandt anvendelse i forbindelse med vedtagelsen af forordning nr. 1804/1999, er tilstrækkelig til, at den omtvistede bestemmelse er ugyldig. De anfører, at Rådet har vedtaget den pågældende bestemmelse uden på ny at høre Parlamentet, hvilket gør forordningen ugyldig.

23 Selv om det anerkendes at fremgå af Domstolens praksis, at Domstolen prøver formaliteten, inden den tager stilling til en mulig tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, er appellanterne af den opfattelse, at alvorligheden af den krænkelse af institutionernes demokratiske funktion, som Rådet har foretaget — og netop på et tidspunkt, hvor en udvikling af begrebet unionsborgerskab og en demokratisering af institutionerne indtager en vigtig plads i Fællesskabets politik — fører til, at der først og fremmest må rådes bod på denne krænkelse. Heraf følger, at Retten af egen drift, og uafhængigt af prøvelsen af formalitetsspørgsmålet, burde have taget stilling til anbringendet om, at Rådet havde tilsidesat væsentlige formforskrifter, således som Cour de cassation (Frankrig) har gjort det i en straffesag, hvor grundlæggende rettigheder var påberåbt.

24 Dernæst har appellanterne gjort gældende, at Retten har overset, at den omtvistede bestemmelse har karakter af en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF. Ifølge appellanterne viser de omstændigheder, hvorunder den omtvistede bestemmelse er blevet vedtaget, at Rådet ville beskytte én enkelt og ganske bestemt erhvervsdrivendes særinteresser, nemlig selskabet Danone. Appellanterne har desuden gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 230 EF ved at afvise, at appellanterne var individuelt berørt af den omtvistede bestemmelse.

25 Rådet har nedlagt påstand om, at det er åbenbart, at appellen skal afvises, subsidiært forkastes, jf. procesreglementets artikel 119, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger. Ifølge Rådet har appellanterne, bortset fra anbringendet om den manglende prøvelse af den påståede tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, blot gentaget de anbringender og argumenter, de allerede gjorde gældende for Retten.

26 Ved særskilte dokumenter indleveret til Domstolens Justitskontor henholdsvis den 22. december 2000 af de spanske selskaber CLESA SA og Danone SA og den 28. december 2000 af det franske selskab Compagnie Gervais Danone SA har disse selskaber fremsat begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.

Domstolens bemærkninger

27 I medfør af procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, såfremt det er åbenbart, at appellen skal afvises eller forkastes, når som helst, på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste den.

Formaliteten

28 Det fremgår af artikel 225 EF og af artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at appellen er begrænset til retsspørgsmål, og at den kun kan støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt fællesskabsretten (jf. bl.a. dom af 16.3.2000, sag C-284/98 P, Parlamentet mod Bieber, Sml. I, s. 1527, præmis 30).

29 Det præciseres i artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at appellen skal indeholde de retlige anbringender og argumenter, der påberåbes.

30 Heraf følger, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Nævnte krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede kendelse angiveligt er behæftet med — blot gentager de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35).

31 En appel kan imidlertid støttes på en argumentation, som allerede er blevet gjort gældende i første instans, med henblik på at godtgøre, at Retten har tilsidesat fællesskabsretten ved at forkaste de af appellanten fremførte anbringender og

argumenter (dom af 25.5.2000, sag C-82/98 P, Kögler mod Domstolen, Sml. I, s. 3855, præmis 23), således at de retsspørgsmål, der er blevet behandlet i første instans, under appellen på ny kan diskuteres, når appellanten anfægter Rettens fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten (dom af 13.7.2000, sag C-210/98 P, Salzgitter mod Kommissionen, Sml. I, s. 5843, præmis 43).

32 I den foreliggende sag fremgår det af det til Domstolen indleverede appelskrift, at appellen ikke blot er en ordret gentagelse af de anbringender og argumenter, som blev gjort gældende i første instans, og at appellanterne præcist har angivet de forhold, der anfægtes i den kendelse, som de påstår ophævet, såvel som de argumenter, de har anført til støtte for, at Rettens retlige vurdering er urigtig.

33 Under disse omstændigheder skal Rådets formalitetsindsigelse forkastes, og appellen fremmes til realitetspåkendelse.

Realiteten

34 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person anlægge sag vedrørende beslutninger, som, skønt de er udfærdiget i form af en forordning, berører ham umiddelbart og individuelt.

Anbringendet om, at Retten har tilsidesat sin forpligtelse til af egen drift at undersøge, om væsentlige formforskrifter er tilsidesat

35 Appellanterne har gjort gældende, at de ved søgsmål kan påstå annullation af en retsakt, der krænker de grundlæggende rettigheder, der sikres i henhold til demokratiske principper, uanset om de er umiddelbart og individuelt berørte af den omtvistede bestemmelse.

36 Rådet har heroverfor indvendt, at såfremt enhver borger i de femten medlemsstater for Fællesskabets retsinstanser betingelsesløst kunne anlægge sag om annullation af retsakter af normativ karakter, ville Retten og Domstolen drukne i sagsanlæg og dermed ikke længere være i stand til at udøve deres legalitetskontrol.

37 Appellanterne har hertil svaret, at de ikke hævder, at der i sådanne situationer ikke kan opstilles formalitetskrav. Formalitetskravet er her den overordentligt alvorlige karakter af Rådets retsbrud og den særlig alvorlige krænkelse af borgernes grundlæggende rettigheder, som følger heraf.

38 Det skal først fastslås, at hverken traktaten eller Domstolens praksis afgiver noget som helst holdepunkt til underbyggelse af denne argumentation.

39 Det kriterium, som betinger realitetspåkendelse af sagsanlæg fra fysiske eller juridiske personer til prøvelse af en beslutning, som ikke er rettet til dem, af, at de

er umiddelbart og individuelt berørt af beslutningen, jf. artikel 230, stk. 4, EF, er en ufravigelig procesforudsætning, som Fællesskabets retsinstanser til enhver tid — selv af egen drift — kan efterprøve (jf. dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 23).

40 Alvorligheden af det retsbrud, den pågældende institution foreholdes, eller af indgrebet, som måtte følge heraf, i de grundlæggende rettigheder, vil under ingen omstændigheder kunne tillade, at traktatens udtrykkelige formalitetskrav ikke anvendes.

41 Endvidere har Domstolen vel, som påpeget af appellanterne, i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (sag 9/56, Sml. 1954-1964, s. 55, på s. 72, org.ref.: Rec. s. 9, på s. 44), understreget, at den for Fællesskabets institutionelle opbygning karakteristiske ligevægt mellem beføjelserne udgør en grundlæggende traktatmæssig garanti, især for de virksomheder og sammenslutninger af virksomheder, som traktaten finder anvendelse på; denne udtalelse kan dog ikke antages at indføre et retsmiddel for enhver fysisk eller juridisk person, der finder, at en fællesskabsretsakt er blevet vedtaget i strid med princippet om institutionernes ligevægt, hvilket gælder uafhængigt af, om vedkommende sagsøger er umiddelbart og individuelt berørt af den pågældende retsakt.

42 Endelig har appellanterne med urette henvist til dom af 22. maj 1990, Parlamentet mod Rådet (sag C-70/88, Sml. I, s. 2041), for at godtgøre, at deres søgsmål bør antages til realitetsbehandling uafhængigt af, om de er umiddelbart og individuelt berørt af forordning nr. 1804/1999. Den nævnte dom er begrundet i behovet for at sikre opretholdelsen af den institutionelle ligevægt og domstolskontrollen i forhold til Parlamentets prærogativer. Den er derfor uden betydning for prøvelsen af, om et sagsanlæg fra en fysisk eller juridisk person kan antages til realitetsbehandling.

43 Anbringendet om, at Retten ikke har overholdt sin forpligtelse til af egen drift at undersøge, om væsentlige formforskrifter er tilsidesat, skal hermed forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

Anbringendet om, at Retten har overset, at den omtvistede bestemmelse har karakter af en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF

44 Med dette anbringende har appellanterne gjort gældende, at Rettens vurdering af karakteren af den omtvistede bestemmelse er forkert. De hævder, at bestemmelsen ikke har retsanordnende karakter, men at den er en individuel beslutning, der har til formål at tilgodese selskabet Danone's interesser.

45 Hertil bemærkes blot, at Retten korrekt har anvendt Domstolens faste praksis, hvorefter kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning skal søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ikke (jf. bl.a. kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28), og en retsakt mister ikke sin almengyldighed og dermed sin karakter af forordning, fordi det er muligt at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. bl.a. kendelse af 26.10.2000, sag C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. I, s. 9097, præmis 64).

46 Retten har derfor ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at den omtvistede bestemmelse, som de øvrige bestemmelser i forordning nr. 1804/1999, har forordningskarakter.

47 Også anbringendet om, at Retten har overset, at den omtvistede bestemmelse har karakter af en beslutning som omhandlet i artikel 249 EF, skal således forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

Anbringendet om, at Retten har overset, at appellanterne er individuelt berørt af den omtvistede bestemmelse

48 Appellanterne har med anbringendet gjort gældende, at Retten har overset, at de var individuelt berørt af den omtvistede bestemmelse.

49 Hertil bemærkes blot, at Retten korrekt har anvendt Domstolens faste praksis, hvorefter fysiske eller juridiske personer kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, og kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, præmis 65).

50 I det foreliggende tilfælde berører den omtvistede bestemmelse kun Biogam samt FNAB's og Setrab's medlemmer som følge af deres objektive status som aktive erhvervsdrivende på markedet for økologiske produkter på samme måde som alle andre aktive EF-erhvervsdrivende på dette marked.

51 Retten har således ikke begået en retlig fejl ved at fastslå, at appellanterne ikke er individuelt berørt af forordningen.

52 Også anbringendet om, at Retten har overset, at appellanterne er individuelt berørt af den omtvistede bestemmelse, skal således forkastes, da det åbenbart savner grundlag.

53 Det følger i det hele af de foranstående betragtninger, at appellen åbenbart skal forkastes i henhold til procesreglementets artikel 119, uden at det er nødvendigt at stilling til de begæringer om intervention, der er indgivet af CLESA SA, Danone SA og Compagnie Gervais Danone SA.

Sagens omkostninger

54 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne pålægges at betale sagens omkostninger, og da appellanterne har tabt sagen, pålægges det disse at betale sagens omkostninger.

55 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 6, som ifølge artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, er Domstolen, såfremt den finder det ufornødent at træffe afgørelse i sagen, frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne. Under sagens omstændigheder bør intervenienterne CLESA SA, Danone SA og Compagnie Gervais Danone SA bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

for ret:

1) **Appellen forkastes.**

2) **Det er ufornødent at træffe afgørelse vedrørende begæringerne om intervention.**

3) **Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France (FNAB), Syndicat européen des transformateurs et distributeurs de produits de l'agriculture biologique (Setrab) og Est Distribution Biogam SARL betaler sagens omkostninger.**

4) **CLESA SA, Danone SA og Compagnie Gervais Danone SA bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 10. maj 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Femte Afdeling